

ALENA KUZMOVÁ

ĎÁBLOVO JABLKO

A JINÉ POVÍDKY

Ďáblovo jablko

a jiné povídky

Hrůzostrašné příběhy napsala
Alena Kuzmová

Předmluva

Lidé si odjakživa rádi vyprávěli o strašidlech. Vymýšleli si různé duchy, kteří se zjevovali ve starých hradech, kostlivce, kteří o půlnoci vylézali z rakví, zvířata či věci, které měly nadpřirozené schopnosti, d'ábly, kteří zasahovali do lidských životů, nebo záhadná zjevení, která varovala člověka před neštěstím. Nadpřirozené jevy a bytosti se nejdříve objevovaly v lidových pověstech a pohádkách, později se staly součástí napínavých hororových příběhů a filmů.

I když se ví, že strašidla nejsou a nikdy nebyla a že patří jen do říše fantazie, přesto příběhy o nich jsou stále velmi oblíbené. Je totiž příjemné občas se trochu bát, obzvlášť když dobře víme, že se jedná jen o takový druh strachu, který nám přináší pobavení.

Na toto téma vznikla kniha *Ďáblovo jablko a jiné povídky*. Všem jejím čtenářům přeji, aby s ní strávili chvíle plné napětí a zábavy.

Vaše
Alena Kuzmová

Ďáblovo jablko

Paní Strakovou znali téměř všichni obyvatelé v městečku. Bydlela v domě s velkou zahradou, kde pěstovala snad všechny druhy zeleniny a ovoce, kterým se v kraji dařilo. Pokud jde o rozmanitost a kvalitu plodů, žádná zahrada široko daleko se té její nevyrovnala. Její produkty byly opravdu prvotřídní a na trhu velmi žádané. Když přišla zjara na tržišť se svými prvními bylinkami a zeleninou, lidé se hrnuli k jejímu stánku v jednom proudu, neboť věděli, že nikde lepší zboží nekoupí.

Paní Straková byla neobyčejná žena. Lidé, kteří žili v jejím sousedství a znali ji už léta, tvrdili, že je jí nejméně osmdesát roků, ale vypadala spíš na čtyřicet. Stále byla plná života, usměvavá a vlídná k svým zákazníkům. Bylo až zarážející, odkud tato žena čerpá sílu, když žije o samotě a musí dělat veškerou práci na zahradě i v domácnosti jenom sama. ,Ona tu zahradu miluje. Ta práce jí dává hodně potěšení, a proto ji udržuje tak svěží,‘ mysleli si lidé, kteří žili v okolí.

Přesto bylo na té ženě cosi zvláštního. Nikdy ji neviděli povídat si s někým mimo tržišť. Byla zcela osamělá, ale očividně jí to působilo potěšení. I když navenek ukazovala vlídnou tvář, vnímavější pozorovatel vycítil, že z ní vyzařuje jakási zlověstná energie. Jako by pod svým pomyslným závojem skrývala nějaké temné tajemství. Její přehnaná úslužnost, kterou se snažila přilákat k svému stánku hlavně

náhodné návštěvníky městečka, téměř hraničila s úlisností. Nikdy je nezapomněla pozvat do své zahrady, aby si natrhali ovoce přímo ze stromů. Tvrдила, že tak chce získat jejich trvalou přízeň.

Místní lidé však říkali, že její zahrada je jako zakletá. Několik zákazníků tam prý už přišlo, aby si natrhali ovoce ze stromů, ale žádný z nich se nevrátil. Policisté prohledali její dům a všechny kouty zahrady, ale po návštěvnících jakoby se zem slehla. Nenašla se ani malá známka toho, že to místo navštívili. Paní Straková tvrdila, že si ti lidé jen natrhali trochu ovoce a odešli. Neexistoval proti ní žádný důkaz, ale navzdory tomu určitý stín podezření zůstal viset nad její hlavou. Věděla, že nikdo z místních lidí by si netroufl vejít do její zahrady, neboť pověst o zmizelých návštěvnících se mezi nimi pevně zakořenila.

Jednoho dne projížděl městečkem mladý muž. Vracel se ze vzdáleného města, kde se zúčastnil svatby jednoho svého přítele. Muž byl dost unavený a chtěl se protáhnout po dlouhé cestě, a tak zaparkoval vůz na náměstí.

„Když už jsem tady zastavil, podívám se trochu po městě,“ řekl si Jiří. Vtom si všiml, že hlouček lidí spěchá jedním směrem. Přidal se k nim a brzy nato došel na městské tržiště. Bylo pozdě odpoledne a někteří trhovci pomalu vyklízeli své stánky. Jen jedna žena stále čile prodávala své zboží a kupující se dál stavěli do fronty na zeleninu a ovoce u jejího stánku. Jiří si stoupl do řady jako poslední. Při pohledu na výstavní ovoce se mu začaly sbíhat sliny. Měl chuť zakousnout se do šťavnatého jablka a hrušky máslovky nebo okusit zralé blumy.

„Čím posloužím, pane?“ zeptala se paní Straková úslužně Jiřího, když přišel na řadu.

„Chtěl bych pár blum a tři z tamtěch krásných červených jablek,“ odpověděl Jiří.

„Vás jsem tu ještě neviděla, pane,“ pokračovala v hovoru paní Straková. „Asi nejste zdejší, že ne?“

„Ne, to máte pravdu. Jenom tudy projíždím. Nevíte náhodou, jestli bych poblíž nemohl najít nějaký levný hotel či penzion? Rád bych tady přespal,“ rozhodl se najednou Jiří.

„No jistě!“ odpověděla paní Straková. „Můžu vám doporučit penzion Bílá růže. Je to hned na náměstí. Jejich pokoje jsou útulné a ne moc drahé, určitě budete spokojen,“ řekla ochotně a přidala Jiřímu pár velkých hrušek zdarma.

„Ach, moc vám děkuji, jste velmi laskavá,“ řekl Jiří, překvapen její štedrostí.

„Nemáte za co,“ odpověděla paní Straková. „Mrzí mě, že je to už dnes dost přebrané. To víte, je už pozdě. Dnes jsem už hodně prodala. Ale můžu vám něco nabídnout. Nechtěl byste si zítra ráno natrhat pár blum či jablek přímo v mé zahradě? Samozřejmě, jestli nespěcháte. Jmenuji se Straková. Bydlím v Trnové ulici blízko parku. Každý mě tady zná, určitě vám poradí cestu. A právě dozrává vzácná odrůda letních jablek. Taková výtečná jablka jste nikdy nejedl, za to vám ručím,“ řekla paní Straková a zablesklo se jí v očích.

Jiřímu se ten nápad líbil. „Nebylo by špatné natrhat si pár kilo čerstvého ovoce přímo ze stromů,“ pomyslel si a řekl: „Přijedu rád.“

Mohu dorazit asi kolem deváté, jestli vám to nevadí. Nebo mám přijet trochu později? Nerad bych vás vyrušoval.“

„Ne, vůbec ne. To mi vyhovuje. Obvykle jsem na nohou od sedmi hodin. Jen přijďte! Budu vás čekat,“ řekla paní Straková a hlas jí skoro přeskočil radostí.

Jiří dorazil do penzionu Bílá růže kolem půl sedmé. „Máte nějaké volné pokoje?“ zeptal se ženy za recepčním pultem. Trochu se obával, zdali teď, uprostřed léta, sežene pokoj, ale měl štěstí.

„Máme ještě jednolůžkový pokoj v prvním patře,“ odpověděla recepční.

„Dobře, vezmu si ho,“ řekl vděčně Jiří. Všechno ho už únavou bolelo.

„Na jak dlouho chcete ten pokoj?“

„Jen na tuto noc. Ráno bych chtěl odjet,“ odpověděl Jiří, když podával recepční občanský průkaz. Pak si náhle vzpomněl, že si domluvil na příští ráno návštěvu u paní Strakové, a zeptal se: „Mohla byste mi, prosím, poradit, jak se dostanu do Trnové ulice? Zítra ráno mám přijet na zahradu paní Strakové.“

Jiřímu neušlo, že jeho otázka recepční zarazila, nicméně odpověděla: „Pojedete kolem náměstí nahoru k parku, zabočíte vpravo a dostanete se do Trnové ulice. Ta zahrada je rozlehlá, nemůžete ji minout. A vy paní Strakovou znáte?“ zeptala se pátravě.

„Ne, neznám. Potkal jsem ji dnes odpoledne na tržišti a zdála se být velmi ochotná. Řekla mi, že bych si mohl natrhat trochu čerstvého ovoce přímo v její zahradě, nic víc.“

„No, být vámi, nejezdila bych tam,“ varovala recepční Jiřího. Víte, ta její zahrada – či spíše její majitelka – je velmi podezřelá. Zdejší lidé říkají, že kdokoli tam přijde, nikdy se nevrátí zpět. Stalo se to už několikrát. Na druhé straně je pravda, že policisté nenašli žádné stopy po těch zmizelých lidech nebo jakémkoli násilném činu ani v domě, ani na zahradě. Přesto by si nikdo z místních lidí netroufl vstoupit na její pozemek.“

„To, co mi vyprávíte, je jako z pohádky či nějaké detektivky. Tím spíš tam musím jet, abych tomu přišel na kloub,“ zasmál se Jiří a nevěřicně kroutil hlavou. Na plané řeči nebo pověry nikdy nedal.

Na druhý den po snídani Jiří zaplatil účet a vyrazil do Trnové ulice. Popis cesty, který mu dala recepční, stačil na to, aby našel dům paní Strakové bez potíží. Ostatně nebylo těžké zorientovat se v takovém malém městě. Sotva zaparkoval svůj vůz před domem, paní Straková mu šla s úsměvem vstříc.

„Jsem opravdu ráda, že jste přijel. Alespoň mám někoho, kdo mi může pomoci sklidit trochu toho ovoce,“ řekla a vedla svého zákazníka do nitra rozlehlé zahrady.

Jiří si připadal jako v pohádkovém sadu. Jakoby se ty stromy obsypané zralým ovocem před ním skláněly a lákaly ho: „Jen pojď dál, podívej se, jaké bohatství ti nabízíme a jak krásně voní naše plody. Neostýchej se a směle trhej.“

A Jiří se nedal dlouho pobízet. Když natrhal košík blum, uviděl nádherné hrušky a meruňky na protější straně zahrady. Natrhal další košík ovoce a pak přišel k dlouhé řadě jabloní, které mu nabízely svá

skvostná jablka. Když natrhal tři koše, řekl si, že by to opravdu mohlo stačit.

„Není to snadné, ale v nejlepším je třeba přestat. Mokrát vám děkuji, paní Straková. Je čas, abych se s vámi vyrovnal,“ řekl Jiří a vytáhl z kapsy peněženku.

„Ale ne! Jen tolik nespěchejte,“ odpověděla žena. „Ještě jsem vám neukázala tu vzácnou jabloň. Tu, která rodí ta výborná letní jablka. Vždyť to je moje chloubka a největší vzácnost široko daleko. Její jablka jsou opravdu zázračně lahodná. Jistě budete překvapen jejich omamnou vůní,“ řekla. Nato uchopila Jiřího pod paží a vedla ho do nejvzdálenějšího kouta zahrady.

Zastavili se před košatou jabloní, jejíž nejzralejší velké žlutočervené plody se skvěly vysoko v koruně.

„Nemusíte lézt nahoru, jen zatřeste stromem. Víte, já na to nemám dost síly,“ řekla paní Straková a odstoupila stranou.

Sotva však Jiří objal rukama kmen jabloně, pocítil silné brnění, které mu vystřelovalo od konečků prstů do celého těla. V tu chvíli se ho zmocnila podivná závrať a jeho tep prudce zpomalil. Pak ho najednou uchopila neznámá obrovská síla a jako silný magnet tlačila celé jeho tělo těsně ke kmeni. Jiří nechápal, co se s ním děje. Jen si uvědomoval, že síla, která svírá jeho tělo, je příliš mocná na to, aby jí dokázal vzdorovat.

Tu se náhle větve jabloně sklonily dolů k Jiřímu a jako silné paže nějakého zápasníka tiskly jeho tělo stále silněji a krutěji ke kmeni, až Jiří pozbyl vědomí. Naštěstí už nic nevnímal, když ho kmen stromu pohltil a on s ním navždy splynul v jeden celek.